

XII. Vitézlő 2017.04.22

Kezdem az elejével. A Vitézlő túra napján reggel már úgy keltem fel, hogy nem akartam az 50 km-es biciklitúrára menni. Egyrészt, mert nem volt túl fényes az idő, másrészt, "csak nem".

Alapból úgy indultunk el, hogy majd ott döntjük el, biciklizünk vagy gyalogolunk. Elindultunk otthonról (pont csőtörés volt az utcában és apa még épp időben fel tudta rakni az 5 biciklit a kocsira mielőtt vízben állt volna az egész mindenség) a bicikkel a kocsitetején (nagyon vicces, mert mindig néznek az emberek az 5 bicaj miatt), és amikor megérkeztünk Szendrőbe, akkor ott is pont felhősebb volt az ég és fúj a szél, ezért megint mondtam, hogy ebből gyalog túra lesz. Nyavalygásom miatt lett az, hogy a 10 km-es gyalog túrára nevezünk be. Mivel a bicikliket nem hagyhattuk a kocsitetején, ezért egy fához kötöttük ki őket.

Peti (az öcsém) nagyon bicajozni szeretett volna és dühöngött egy darabig. (Az újratevezést és az alkalmazkodást még gyakorolnia kell.) Végül sikerült elindulni és persze pont akkor egy kicsit kisütött a nap. Anya, apa és Peti is nagyon mérgesek voltak rám a húgomnak viszont mindegy volt, úgymint ő volt a semleges. Az első kb. húsz percben csendben sétáltunk és kicsit fagyos volt a levegő, ekkor kezdett nagyon büntudatom lenni, mert általában én vagyok az, aki nyavalyog és elrontja a hangulatot.

Az első ellenőrző pont a szendrői Vár-hegy volt. Itt már jártunk korábban csak akkor nem tudtunk felmenni a kilátó tetejébe is. Sikerült felvászorognunk a meredek domb/hegy oldalán és eljutottunk az első ellenőrző ponthoz. Anya, Peti és én felmentünk a kilátó tetejébe is, Judit és apa viszont lent maradtak (apa azért, mert tériszonya van). Gyönyörű kilátás van felülről. Az ellenőrző pontnál Peti észrevette, hogy van kirakva egy kis nasi, amiből lehet venni. Mindenki megkóstolta, szerintem olyan íze volt, mint a szivacsnak konkrétan semmi, de azért jó volt enni.

Mikor elindultunk a következő ponthoz szintén megfagyott a levegő. Szinte már rosszul éreztem, hogy miattam van ez és azon gondolkodtam, hogyan tehetném jóvá. Akkor oldódott egy kicsit a hangulat, amikor apa mondta, hogy azon az úton már jártunk bicikkel 2 évvel ezelőtt. Anya erősködött, hogy nem is és csak akkor jött rá, hogy tényleg jártunk már itt, amikor visszafordult és úgy nézte az utat. Ekkor kezdtünk el nevetni és egy kicsit szórakozni.

Az aszfaltos útról az erdőbe vezetett az út. Szépen világítottak a zöld falevelek, mikor átsütött rajtuk a napfény. Olyan volt, mint egy zöld alagút az ösvény, amin haladtunk. Egy hosszabb szakasz következett, mire eljutottunk a 2. ellenőrző ponthoz. Ezen út közben Juditnak volt baja, mert fájt a hasa szegénynek és csak nagy nehezen vette be a fájdalomcsillapítót. Az ellenőrzőpontnál megálltunk egy kicsit hosszabb pihenőre. Ettünk, ittunk és csak akkor indultunk el, mikor kezdte tesóm kicsit jobban érezni magát. Pár percig az volt a baj, hogy Peti elhagyta a karkötőjét valahol. (Nincs olyan túra mikor valakinek nem lenne valami problémája.) Galvácson a pontnál óriási volt a sor és kb. 20 percig vártunk, mire anya bejutott és lepecsételték a papírokat. Addig mi a buszmegállóban várakoztunk és Petinek "tetoválást" csináltam tollal a kezére, ezen jól szórakozott. És már mindenki kezdett vidám lenni az utolsó szakaszra, ami a leghosszabb volt. A szalagos utat egy kicsit lerövidítettük és már mindenki teljesen olyan volt, mint a többi túrán szokott. Judittal előrementünk és beszélgettünk a sorozatokról meg úgy mindenről, ahogy szoktunk. Anyáék meg jöttek utánunk, ahogy szoktak. A fűben találtam egy pillangót, ami nem mozdult, így tökéletes fotót

tudtam készíteni róla. Azt hittük meghalt, de amikor kicsit meglöktem elrepült. Biztos aludt, már ha a pillangók alszanak.

Sikeresen teljesítettük időben a túrát és visszaértünk a rajtba, ami a cél is volt. Megkaptuk az okleveleket meg a kitűzőket és melléjük még 5 db tombolát is kaptunk, amelyek közül 2 is nyert. Kaptunk egy üveg bort és korpa morzsát panírozáshoz. A végére egész jól kijött ez a gyalogtúra.

Anya pont rántott húst készült sütni, így ki tudtuk próbálni a búzakorpa panírmorzsát, mellé meg még vörösbort is ittunk.

Remélem, már anyáék sem lesznek rám mérgesek ugyanis ez a büntetésem, hogy ezt a fogalmazást jól kell megírnom. Végül nem is volt olyan rossz ez a nap és lehet happy end-nek mondani a befejezést.

Vojtkó Eszter
Kazincbarcika
(2001)